

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 286/2015-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. novembra 2015 v senáte zloženom z predsedu senátu Rudolfa Tkáčika a zo sudkýň Jany Baricovej a Ivetty Macejkovej (sudkyňa spravodajkyňa) v konaní o sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou STEHURA & partners, s. r. o., F. Kráľa 2080, Čadca, v mene ktorej koná konateľ JUDr. Celestín Stehura, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 135/2003, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 135/2003 p o r u š e n é b o l o .

2. [REDACTED] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré je Okresný súd Čadca povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. [REDACTED] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 340,85 € (slovom tristoštyridsať eur a osemdesiatpäť centov), ktorú je Okresný súd Čadca povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Celestína Stehuru, Advokátska kancelária STEHURA & partners, s. r. o., F. Kráľa 2080, Čadca, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. septembra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 135/2003.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol odporcom v konaní pred okresným súdom vedeným pod sp. zn. 10 C 135/2003, v ktorom sa navrhovatelia v 1. a 2. rade domáhajú určenia neplatnosti darovacej zmluvy. Predmetný návrh zo 6. novembra 2003 bol okresnému súdu doručený 31. októbra 2003.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza: *„Pretože som mal viaceré indície, že zákonný sudca JUDr. Štefan Marták nebude v danom spore objektívny, vzniesol som námietku zaujatosti voči sudcovi. Namietal som v nej nezrovnalosti dátumov, kedy bol návrh vyhotovený a kedy došiel na OS Čadca do podateľne. Návrh bol vraj vyhotovený 6.11.2003 a pečiatka podateľne OS Čadca je s dátumom 31.10.2003. Tieto nedostatky podľa môjho názoru doteraz neboli jasne a zrozumiteľne odstránené. Napriek týmto veciam OS v Čadci dňa 31.10.2006 vyniesol rozsudok, ktorým určil, že darovacia zmluva je neplatná v časti*

týkajúcej sa prevodu spoluvlastníckeho podielu vo vzťahu k odporkyni v 2. rade. Vo zvyšnej časti návrh zamietol. Proti tomuto rozsudku OS Čadca som podal odvolanie proti tej časti rozsudku OS Čadca, ktorou bola určená darovacia zmluva za neplatnú. Následne Krajský súd v Žiline svojím uznesením č. 9Co/59/2007 zo dňa 30.6.2007 napadnutý rozsudok OS Čadca zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Od tohto dátumu vo veci nebolo rozhodnuté, naopak spis Správy katastra v Kysuckom Novom Meste, ktorý som žiadal, aby bol OS Čadca vyžiadaný a pripojený k spisu, následne zo spisu OS Čadca tento spis zmizol. Následne zákonná sudkyňa JUDr. Jana Mitková podala trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a, avšak doteraz spis Správy katastra Kysucké Nové Mesto V 676/2002 sa nepodarilo nájsť.“

3. Sťažovateľ zastáva názor, že nečinnosťou okresného súdu bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, keďže navrhovatelia podali svoj návrh ešte v roku 2003 a doteraz nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté. Ďalej v sťažnosti uviedol: „Ja sa nachádzam v stave právnej neistoty od roku 2003 až doteraz, pričom tento stav na mňa pôsobí veľmi nepriaznivo a to hlavne na moje zdravie a psychiku. V konaní vedenom na OS Čadca 10C/135/2003 sa dejú veci, ktorým nerozumiem a sú pre mňa záhadou. Žaloba je vypracovaná dňa 7.11.2003 a na súde je podaná už dňa 31.10.2003. Návrh nie je podpísaný navrhovateľkou v 2. rade a zo súdneho spisu zmizne spis Správy katastra Kysucké Nové Mesto. Tieto veci doteraz neboli jasne a zrozumiteľne vysvetlené, súd sa nimi vôbec nezaoberal. Aj tieto veci na mňa veľmi nepriaznivo pôsobia. Z tohto dôvodu žiadam, aby mi bolo priznané aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhrada nemajetkovej ujmy. Myslím si, že za primerané finančné zadosťučinenie možno považovať sumu 2.500,- eur. Som toho názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov by nebolo dostatočným zadosťučinením pre mňa - sťažovateľa.“

Nálezom Ústavného súdu sp. zn. III ÚS 354/2010 zo dňa 2.3.2011 už bolo konštatované, že vo veci dochádza k prieťahom a bolo prikázané OS Čadca konať bez zbytočných prieťahov.

Taktiež žiadam, aby Ústavný súd SR rozhodol aj o náhrade trov právneho zastúpenia, ktoré nech je povinný zaplatiť OS Čadca na účet môjho právneho zástupcu, ktorých špecifikáciu v prílohe zasielam...“

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v článku 48 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod spisovou značkou 10C/135/2003 porušené bolo.

II. Okresnému súdu Čadca v konaní vedenom pod spisovou značkou 10C/135/2003 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

III. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 2.500,- eur, ktoré je Okresný súd Čadca povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

IV. Okresný súd Čadca je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 340,85 eur do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet advokátskej kancelárie STEHURA and partners, s. r. o. Čadca.“

5. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 286/2015-18 z 10. júna 2015 prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.

6. Ústavný súd po prijatí sťažnosti vyzval predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrila k prijatej sťažnosti a aby uviedla, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

7. Predsedníčka okresného súdu na výzvu ústavného súdu reagovala podaním z 15. júla 2015, doručeným ústavnému súdu 20. júla 2015, v ktorom uviedla rozpis procesných úkonov vo veci sp. zn. 10 C 135/2003 a ďalej uviedla: *„Vzhľadom na vyššie uvedené konštatujem, že v určitých časových úsekoch došlo k zbytočným prietahom v konaní čo nakoniec konštatoval Ústavný súd SR vo vydaných Nálezoch. K prietahom však v podstatnej miere prispeli samotní účastníci či už na strane navrhovateľov alebo odporcov (podávanie návrhov, zmeny návrhov, námietky zaujatosti, odvolania). Vo veci bol nariadený dohľad nad plynulosťou konania.“*

V doplnení svojho stanoviska, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 23. júla 2015, predsedníčka okresného súdu uviedla, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania ústavného súdu o prijatej sťažnosti.

8. Sťažovateľ na vyjadrenie okresného súdu reagoval svojím stanoviskom z 18. augusta 2015, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 20. augusta 2015 a v ktorom sa stručne vyjadril k tomu, že trvá na podanej ústavnej sťažnosti a vyjadruje súhlas s upustením od ústneho pojednávania.

9. Ústavný súd upustil so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

13. Podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde od ústneho pojednávania môže ústavný súd so súhlasom účastníkov konania upustiť, ak od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

14. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

15. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, v náleze vysloví, ktoré základné právo alebo sloboda a ktoré ustanovenie ústavy, ústavného zákona alebo medzinárodnej zmluvy sa porušili, a akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa základné právo alebo sloboda porušili.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

16. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

17. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 305/2010). Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len

„OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

18. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

19. Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

20. Postup okresného súdu v namietanom konaní sp. zn. 10 C 135/2003 bol predmetom už dvoch nálezov ústavného súdu. V prvom náleze sp. zn. III. ÚS 354/2010 z 2. marca 2011 ústavný súd vyslovil, že právo účastníkov konania (v tomto prípade navrhovateľov v konaní sp. zn. 10 C 135/2003 pred okresným súdom) na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov bolo postupom okresného súdu porušené, a prikázal okresnému súdu konať bez prietáhov. V druhom náleze sp. zn. III. ÚS 194/2013 z 28. augusta 2013 ústavný súd vyslovil, že právo účastníka konania (v tomto prípade odporkyne v 2. rade v konaní sp. zn. 10 C 135/2003 pred okresným súdom) na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov bolo postupom okresného súdu porušené. V týchto dvoch nálezoch sa ústavný súd zaoberal procesným postupom okresného súdu a jeho úkonmi v konaní od momentu začatia konania, t. j. od 31. októbra 2003, až do 28. augusta 2013. V tomto období už ústavný súd dvakrát rozhodol, že postup okresného súdu v konaní sa vyznačoval zbytočnými prietáhmi, no porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov vyslovil voči iným účastníkom daného konania než je sťažovateľ v tejto veci.

Vzhľadom na už uvedené sa ústavný súd vo vzťahu k popisu procesného postupu okresného súdu zameril podrobnejšie na obdobie po 28. auguste 2013 a skúmal ho len do 8. októbra 2014, keď nadobudlo právoplatnosť uznesenie krajského súdu sp. zn. 6 Co 197/2014, ktorým bolo konanie voči sťažovateľovi právoplatne zastavené.

V období od 28. augusta 2013 do 8. októbra 2014 ústavný súd zo spisu okresného súdu zistil tieto rozhodné skutočnosti:

Dňa 5. septembra 2013 okresný súd uznesením č. k. 10 C 135/2003-1020 rozhodol o zastavení konania voči odporcovi v 1. rade a odporkyni v 3. rade.

Dňa 1. októbra 2013 podala odporkyňa v 2. rade odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 10 C 135/2003-1020 z 5. septembra 2013 o zastavení konania voči odporcovi v 1. rade a odporkyni v 3. rade.

Dňa 4. októbra 2013 podal odporca v 1. rade odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 10 C 135/2003-1020 z 5. septembra 2013 o zastavení konania.

Dňa 28. októbra 2013 bol spis predložený Krajskému súdu v Žiline na rozhodnutie o odvolaní.

Dňa 30. októbra 2013 Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 6 Co 511/2013 rozhodol o odvolaní tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 10 C 135/2003-1020 z 5. septembra 2013 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Dňa 13. decembra 2013 okresný súd uznesením č. k. 10 C 135/2003-1049 vyzval navrhovateľov, aby odstránili nedostatky svojich podaní z 22. februára 2013 (zmena návrhu), z 25. februára 2013 (oprava výroku zmeny návrhu) a zo 4. marca 2013 (späťvzatie žaloby) pod následkom odmietnutia podania.

Dňa 17. decembra 2013 navrhovatelia v podaní trvali na zmene návrhu a vzali späť svoj návrh voči odporcom v 1. rade a 3. rade.

Dňa 23. decembra 2013 okresný súd vyzval odporcov v 1. a 3. rade, aby sa vyjadrili k späťvzatiu návrhu.

Dňa 28. januára 2014 doručila odporkyňa v 3. rade okresnému súdu svoj nesúhlas so späťvzatím návrhu.

Dňa 18. februára 2014 okresný súd uznesením č. k. 10 C 135/2003-1054 rozhodol o zastavení konania voči odporcovi v 1. rade a odporkyni v 3. rade.

Dňa 6. marca 2014 podala odporkyňa v 2. rade odvolanie voči uzneseniu okresného súdu č. k. 10 C 135/2003-1054 o zastavení konania z 18. februára 2014.

Dňa 14. marca 2014 a 19. marca 2014 podal odporca v 1. rade odvolanie voči uzneseniu okresného súdu č. k. 10 C 135/2003-1054 o zastavení konania z 18. februára 2014.

Dňa 26. marca 2014 podala odporkyňa v 3. rade odvolanie voči uzneseniu okresného súdu č. k. 10 C 135/2003-1054 o zastavení konania z 18. februára 2014.

Dňa 31. marca 2014 okresný súd vyzval účastníkov konania a ich právnych zástupcov na vyjadrenie k odvolaniam odporcov.

Dňa 28. apríla 2014 sa k odvolaniu odporcu v 1. rade vyjadrila odporkyňa v 3. rade.

Dňa 7. mája 2014 bol spis okresného súdu sp. zn. 10 C 135/2003 postúpený Krajskému súdu v Žiline na rozhodnutie o odvolaní.

Dňa 9. mája 2014 doručil odporca v 1. rade okresnému súdu svoj návrh na prerušenie konania, ktorý bol krajskému súdu doručený 20. mája 2014.

Dňa 31. júla 2014 rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 6 Co 297/2014 tak, že odvolanie odporcov v 1., 2. a 3. rade proti výroku o pripustení zmeny návrhu odmietol a vo výroku o zastavení konania potvrdil. Toto rozhodnutie bolo doručené všetkým účastníkom konania 8. októbra 2014, keď nadobudlo právoplatnosť.

21. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) zohľadňoval tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníkov súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (I. ÚS 19/00). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj s'ťažnosť s'ťažovateľa.

21.1 Predmetom namietaného konania vedeného okresným súdom je návrh na určenie neplatnosti darovacej zmluvy, kde s'ťažovateľ bol v procesnej pozícii odporcu v 1. rade. Ústavný súd sa stotožňuje so svojím názorom vyjadreným v skorších nálezoch (sp. zn. III. ÚS 354/2010 z 2. marca 2011 a sp. zn. III. ÚS 194/2013 z 28. augusta 2013),

podľa ktorých spory o takéto nároky nie sú právne zložité a existuje k nim aj stabilizovaná judikatúra všeobecných súdov. Ústavný súd, vychádzajúc z doterajšieho priebehu napadnutého konania, nezistil ani žiadne skutočnosti, ktoré by svedčili o mimoriadnej faktickej zložitosti veci, hoci na priebeh konania mohli mať nepochybne vplyv aj podávané námietky zaujatosti zákonných sudcov zo strany odporcov a návrhy na prikázanie veci inému súdu, resp. rozhodovanie o návrhoch predbežných opatrení, opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam okresného súdu, ako aj iné okolnosti, ktoré súviseli na začiatku konania s častým odročovaním, resp. rušením pojednávania z dôvodu neúčasti odporcov (aj sťažovateľa).

21.2 Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa, ústavný súd preskúmal celé konanie od jeho začiatku a zistil, že aj sťažovateľ v postavení odporcu v 1. rade prispel k predĺženiu posudzovaného konania tým, že opakovane svojou neúčasťou spôsobil odročenie pojednávania.

Sťažovateľ tiež podával množstvo návrhov, často aj neodôvodnených (námietky zaujatosti zákonného sudcu, prípadne všetkých sudcov okresného súdu, návrh na prikázanie veci inému súdu, návrh na prerušenie konania), o ktorých musel rozhodovať najprv okresný súd a po podaní opravného prostriedku aj odvolací súd.

Ústavný súd však pri hodnotení postupu sťažovateľa bral do úvahy i to, že ako účastník konania nesporne mal právo na procesné úkony, ktoré urobil. Za prietahy vzniknuté v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania však neznáša zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani na vrub štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03). V súlade s touto judikatúrou preto dobu potrebnú na rozhodnutie o sťažovateľmi uplatnených procesných právach ústavný súd nezapočítal do doby zbytočných prietahov v konaní okresného súdu (obdobne III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04).

21.3 Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní a predovšetkým poukazuje na to, že takmer 11-ročné trvanie preskúmaného konania je už samo osebe celkom jednoznačne neprimerané a neospravedlňiteľné.

Ústavný súd odkazuje na závery vyjadrené vo svojom skoršom náleze sp. zn. III. ÚS 354/2010 z 2. marca 2011 vo vzťahu k obdobiu od 31. októbra 2003 do 27. januára

2011 a v náleze sp. zn. III. ÚS 194/2013 z 28. augusta 2013 vo vzťahu k obdobiu od 27. januára 2011 do 28. augusta 2013, na základe ktorých ústavný súd vyslovil porušenie označeného základného práva iných sťažovateľov, pretože tieto závery sú aplikovateľné aj v prípade sťažovateľa (zbytočné prietahy v trvaní deväť mesiacov, neefektívna a nesústredená činnosť okresného súdu, ako aj fakt, že prvé pojednávanie po vyslovení porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ústavným súdom sa uskutočnilo až 28. septembra 2012, t. j. po roku a pol od doručenia súdneho spisu ústavným súdom).

Ako to vyplýva z uvedeného prehľadu procesných úkonov okresného súdu, postup okresného súdu po 28. auguste 2013 bol v celku plynulý bez výrazných období nečinnosti, avšak, posudzujúc konanie okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľovi ako celok, celková doba trvania súdneho konania, ktoré trvalo do 8. októbra 2014 (keď rozhodnutie o zastavení konania voči sťažovateľovi ako odporcovi v 1. rade nadobudlo právoplatnosť), t. j. takmer 11 rokov, je neúnosná a z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľná aj vzhľadom na skutočnosť, že vo vzťahu k postupu okresného súdu ústavný súd vyslovil prietahy v tomto konaní už dvakrát.

22. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu v bode 1.

23. Pretože ústavný súd v súvislosti s porušením označeného základného práva iných sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom v napadnutom konaní už vo svojom skoršom náleze sp. zn. III. ÚS 354/2010 prikázal, aby okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 135/2003 konal bez zbytočných prietahov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádzajú účastníci tohto konania, nebolo potrebné tento príkaz opakovať.

24. Sťažovateľ sa domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 2 500 €.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48

ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadost'účením pre s'ťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať s'ťažovateľovi aj finančné zadost'účinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti a s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv s'ťažovateľa, najmä vzhľadom na celkovo dlhé trvanie napadnutého konania a na povahu veci považuje za primerané v sume 500 €.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

25. S'ťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie s'ťažnosti) v roku 2014 v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a) a b) a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2014 predstavuje sumu 134 € a režijný paušál 8,04 €, t. j. priznané trovy konania sú v celkovej výške 340,85 € s DPH.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania s'ťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto nálezu.

26. Vzhľadom na čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2015